
Thiếu Phụ Nam Xương

Trường Thánh Tôma Thiệu
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051

Lời: Nguyễn Uyên ♦ Minh Họa: Hùng Lân

Trường Thánh Tôma Thiệu
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051
www.tomathien.org

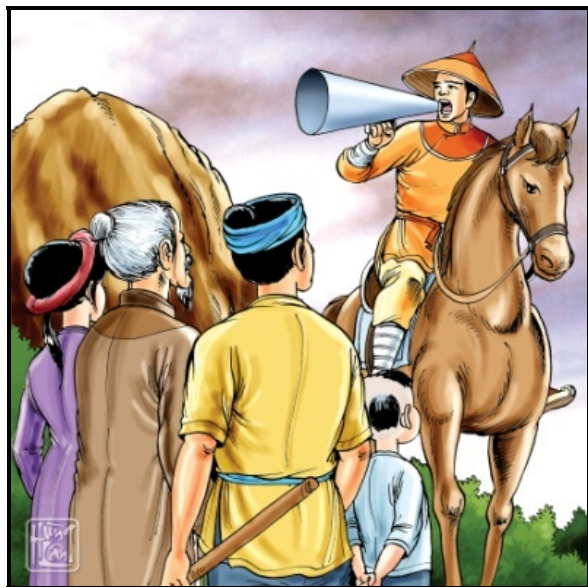

Bấy giờ người chồng mới hiểu lời con nói, mới biết được nỗi oan tày trời của vợ, nhưng đã muộn mất rồi. Người vợ đức hạnh đã quyên sinh. Trương Sinh chỉ còn biết ngày ngày bồng con ra bến Hoàng Giang, nhìn xuống dòng sông mà khóc.

Về sau, người trong làng thương nhớ nàng, cho nàng là người trung liệt, nên đã dựng một cái miếu để thờ ngay trên bến Hoàng Giang, gọi là: “*Miếu vợ chàng Trương*”.

Ở huyện Nam Xương tỉnh Hà Nam, ngày xưa có một người con gái xinh đẹp, nét na, tên là Vũ Thị Thiết, chồng là Trương Sinh, người cùng làng. Hai vợ chồng rất yêu nhau, tuy trong cảnh túng thiếu nhưng hai người không bao giờ có lời qua tiếng lại. Chỉ có một điều là Trương Sinh hay đa nghi, làm cho vợ lúc nào cũng phải ý tứ, giữ gìn.

Lấy nhau chưa được bao lâu thì Trương Sinh bị gọi đi lính. Trước khi đi, Trương Sinh dặn vợ:

— *Ở nhà nuôi dưỡng mẹ già và nếu sinh con trai thì đặt tên là Đản.*

Lúc ấy, vợ chàng có thai sắp đến ngày sinh. Trương Sinh đi chưa được nửa tháng thì nàng sinh được đứa con trai rất khôi ngô.

Chồng về, biết sự chẳng lành, vội chạy ra sông, nhưng mò mãi không tìm thấy xác vợ. Đến tối đứa trẻ khóc, Trương Sinh bế con, thấp đèn dò cho nó nín. Thốt nhiên đứa trẻ chỉ vào cái bóng của Trương Sinh trên vách và nói:

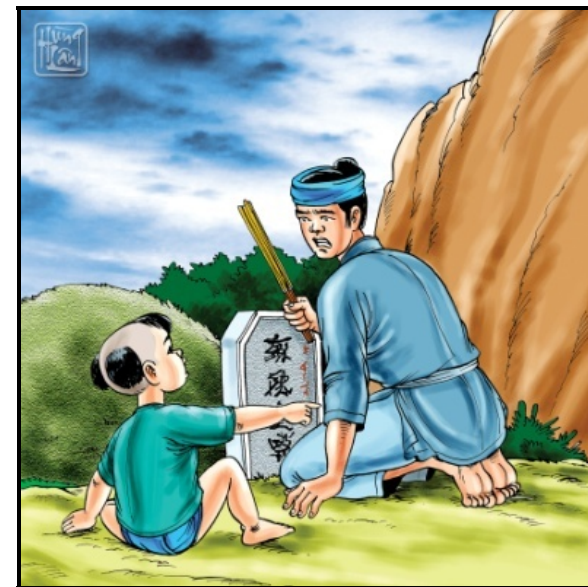
— *Bố kia kìa!*

Nghe con nói, Trương Sinh yên trí vợ mình đã không chung thủy. Trương Sinh tra hỏi vợ. Nàng một mực chối cãi; nhưng chàng không tin, mắng chửi, đánh đập vợ tàn nhẫn. Người thiếu phụ phần uất quá, ôm con khóc nức nở. Thờ lúc chồng sang nhà hàng xóm, chị đặt con xuống giường, chạy ra sông đâm đầu xuống dòng nước chảy xiết.

Một nách con mọn, lại có mẹ chồng già, nàng thay chồng làm đủ mọi việc. Mẹ chồng ốm nặng, nàng hết sức chạy chữa trong nửa năm trời, nhưng bà cụ vẫn không qua khỏi được. Nàng làm đám ma cho mẹ chồng rất chu tất, xóm làng ai cũng khen.

Ba năm đã qua. Từ ngày Trương Sinh đi, không có tin tức gì, ở nhà mẹ con tối ngày quần quýt bên nhau. Có lúc trái nắng trở trời, nửa đêm con khóc hờn mãi mà không nín, nàng Thiết bèn chỉ vào bóng của nàng dưới ánh đèn hiện lên vách nhà và dỗ con:

— *Nín đi con! Bố của con kia kia. Bố đã về đây rồi!*

Đứa trẻ nhìn vào bóng trên vách và nín khóc ngay.

Trương Sinh hết hạn lính trở về. Chàng đau lòng vì mẹ già đã khuất núi, nhưng bù lại được đưa con kháu khỉnh. Trương Sinh hỏi mộ mẹ rồi bế con đi thăm. Ra đến đồng, thằng Đản quấy khóc, chàng Trương dỗ dành:

— *Con nín đi, đừng khóc, bố thương, rồi bố mua quà cho mà ăn.*

Thằng bé đáp ngay:

— *Ông không phải là bố Đản... Bố Đản khác kia... Chỉ đến tối bố mới đến nhà.*